

Κ' ἓνα δαίλι, πού κανένας δὲν τὸ περίμενε, ἢ χτεσινὴ κοπέλλα ἔγινε γυναίκα καὶ τ' ἀνίδεο παιδί ἄντρας σοβαρός.

Ἔνα δάκρι δρόσισε τ' ἁμαρτωλά σου τὰ μάτια κ' ἐμένα μιὰ ρυτίδα μου αὐλάκωσε τὸ μέτωπο.

Ἡ Ζωὴ ὅμως κύλαγε μπροστά μας σὺν ἀνήμερο ποτάμι κ' ἢ χρυσὴ βαρκοῦλα μᾶς καρτέραγε πέρα στὸ πέλαγο.

Καὶ πίναμε ἅπ' τὰ δυνατὰ κρασιά τῆς Ἑβδονῆς καὶ πάντα διαψάγαμε κι ὄλο πίναμε.

Κι ὅταν πιά στραγγίσαμε καὶ τὴν τελευταία σταγόνα, ξυπνήσαμε — ὦ, φρίκη! — ἓνα πρωτὶ γυμνοὶ ἀπὸ κάθε ἀγάπης συναίστημα.

Νεκροὶ!

Καὶ σέρναμε τὰ βήματά μας στὸ ἴδιο μονοπάτι κι ὅμως ἀπόμερα διαβαίναμε.

ἴσαμε πού ἦρθε πιά ἡ στοργικὴ μητέρα, ἡ Ζωή, νὰ μᾶς χωρίσει τοὺς ἀνώφελους δρόμους.

Εὐλογημένη ὡς εἶναι!

Αὐτὴ ξαίρει νὰ δίνει τὸν ὄριμο καρπὸ κι αὐτὴ πάλι θάβει στὸ χῶμα ὅ,τι δὲ χρειάζεται στὸ ξεραμένο κλαδί!

Κι ὅμως πάνω ἅπ' τὴ Ζωὴ καὶ πέρα ἅπ' τὴ Ζωή, καὶ κοντὰ στὸν πρόσκαιρο θάνατο καὶ μέσα στ' ἀθάνατο πνεῦμα, βρίσκεται ἡ ψυχὴ τοῦ Πόνου, κι αὐτὴ θλίβεται καὶ δακρίζει γιὰ ὅ,τι χαμογέλασε κάποτε, γιὰ ὅ,τι μοιραῖα ἀκολούθησε τὸν ἀδέκαστο Νόμο!

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ψ Α Π Φ Α Σ

« Κατθανοῖσα κείσαι... »

Μὲ τὴ θανὴ σου θὰ εβηστεῖς κ' ἐσὺ καὶ ἰϋνομά σου
Γιὰ πάντα, καὶ ποτὲς κανεῖς δὲ θὰ σὲ λαχταρήσει
Τὶ στῆς Πιερίας τὸ βουνὸ δὲ μάζεψε, ποτὲς σου,
Ρόδα, καὶ τώρα ἀψήφιστη θὰ κατεβεῖς στὸν Ἄδη,
Καὶ μὲ τοὺς μαύρους τοὺς νεκροὺς θάσαι διωγμένη πάντα.

« Οἶαν τὰν δάκινθον... »

Ἐσὺ εἶσαι ὁ κρῖνος τοῦ βουνοῦ πού οἱ πιστικοὶ πατοῦνε,
Καὶ τᾶλλο κευλούδι του κοίτεται μαραμένο.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ